

Hotărârea Curții (Camera a opta) din 6 aprilie 2017 – Comisia Europeană/Republica Federală Germania

(Cauza C-58/16) ⁽¹⁾

[Neîndeplinirea obligațiilor de către un stat membru — Consolidarea securității portuare — Directiva 2005/65/CE — Articolul 2 alineatul (3) și articolele 6, 7 și 9 — Încălcare — Lipsa unei evaluări a securității portuare — Limite portuare, plan de securitate portuară și agent de securitate portuară — Nedefinire]

(2017/C 168/18)

Limba de procedură: germana

Părțile

Reclamantă: Comisia Europeană (reprezentanți: W. Mölls și L. Nicolae, agenți)

Pârâtă: Republica Federală Germania (reprezentanți: T. Henze și R. Kanitz, agenți)

Dispozitivul

- 1) Prin faptul că nu s-a asigurat că, pentru porturile din localitățile germane Düsseldorf, Köln-Niehl I, Godorf, Duisburg-Rheinhausen, Neuss, Duisburg Außen-/Parallelhafen, Krefeld-Linn, Stromhafen Krefeld, Duisburg Ruhrort-Meiderich, Gelsenkirchen și Mülheim din Landul Renania de Nord-Westphalia (Germania), limitele portuare sunt definite, că evaluările și planurile de securitate portuară sunt aprobate și că este acreditat un agent de securitate portuară, Republica Federală Germania nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin potrivit articolului 2 alineatul (3) și articolelor 6, 7 și 9 din Directiva 2005/65/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 octombrie 2005 privind consolidarea securității portuare.
- 2) Obligă Republica Federală Germania la plata cheltuielilor de judecată.

⁽¹⁾ JO C 118, 4.4.2016.

Hotărârea Curții (Camera a cincea) din 22 martie 2017 (cereri de decizii preliminare formulate de Amtsgericht München, Landgericht München I – Germania) – Proceduri penale împotriva Ianos Tranca (C-124/16), Tanja Reiter (C-213/16) și Ionel Opria (C-188/16)

(Cauzele conexe C-124/16, C-188/16 și C-213/16) ⁽¹⁾

(Trimitere preliminară — Cooperare judiciară în materie penală — Directiva 2012/13/UE — Dreptul la informare în cadrul procedurilor penale — Dreptul la informare cu privire la acuzare — Notificarea unei ordonanțe penale — Modalități — Desemnarea obligatorie a unui mandatar — Persoană suspectată nerezidentă și fără domiciliu fix — Termen de opoziție care curge de la notificarea mandatarului)

(2017/C 168/19)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Amtsgericht München, Landgericht München I

Părțile din procedura penală principală

Ianos Tranca (C-124/16), Tanja Reiter (C-213/16) și Ionel Opria (C-188/16)

cu participarea: Staatsanwaltschaft München I

Dispozitivul

Articolul 2, articolul 3 alineatul (1) litera (c), precum și articolul 6 alineatele (1) și (3) din Directiva 2012/13/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 mai 2012 privind dreptul la informare în cadrul procedurilor penale trebuie interpretate în sensul că nu se opun unei legislații a unui stat membru precum cea în discuție în litigiile principale, care, în cadrul unei proceduri penale, prevede că persoana acuzată care nu are reședința în acest stat membru și nici nu dispune de un domiciliu fix pe teritoriul acestuia sau în statul membru de origine este ținută să desemneze un mandatar pentru a primi notificarea unei ordonanțe penale care o privește și că termenul pentru a formula opoziție împotriva acestei ordonanțe, înainte ca aceasta să dobândească caracter executoriu, curge de la notificarea ordonanței menționate mandatarului.

Articolul 6 din Directiva 2012/13 impune totuși ca la momentul executării ordonanței penale, de îndată ce persoana în cauză a avut efectiv cunoștință de această ordonanță, ea să fie pusă în aceeași situație în care s-ar fi aflat dacă respectiva ordonanță i-ar fi putut fi notificată personal și, mai ales, ca ea să dispună de integralitatea termenului de opoziție, beneficiind, dacă este cazul, de o repunere în termen.

Revine, așadar, instanței de trimitere sarcina să se asigure că procedura națională de repunere în termen, precum și condițiile cărora le este subordonată exercitarea acestei proceduri sunt aplicate într-o manieră conformă cu aceste cerințe și că această procedură permite astfel exercitarea efectivă a drepturilor pe care le prevede articolul 6.

⁽¹⁾ JO C 60, 18.7.2016

Hotărârea Curții (Camera a șaptea) din 6 aprilie 2017 – Comisia Europeană/Republica Slovenia

(Cauza C-153/16) ⁽¹⁾

(Néndeplinirea obligațiilor de către un stat membru — Stocare necorespunzătoare a unei mari cantități de anvelope uzate — Depozit de deșeuri care nu respectă cerințele stabilite prin Directivele 2008/98/CE și 1999/31/CE — Pericol permanent și durabil pentru mediu și pentru sănătatea umană)

(2017/C 168/20)

Limba de procedură: slovena

Părțile

Reclamantă: Comisia Europeană (reprezentanți: E. Sanfrutos Cano și D. Kukovec, agenți)

Pârâtă: Republica Slovenia (reprezentant: A. Grum, agent)

Dispozitivul

- 1) Prin permiterea unui pericol permanent și durabil pentru mediu și pentru sănătatea persoanelor din cauza stocării necorespunzătoare într-o carieră de piatră situată pe teritoriul localității Lovrenc na Dravskem polju (Slovenia), a unei mari cantități de anvelope uzate, a amestecării acestora din urmă cu alte deșeuri și a depozitării acestora cu încălcarea prevederilor Directivei 1999/31/CE a Consiliului din 26 aprilie 1999 privind depozitele de deșeuri, Republica Slovenia a încălcat obligațiile care îi revin în temeiul articolului 5 alineatul (3) litera (d) din această directivă, și al articolelor 12 și 13 și al articolului 36 alineatul (1) din Directiva 2008/98/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 19 noiembrie 2008 privind deșeurile și de abrogare a anumitor directive.
- 2) Respinge în rest acțiunea.
- 3) Republica Slovenia suportă propriile cheltuieli de judecată, precum și două treimi din cheltuielile de judecată efectuate de Comisia Europeană.
- 4) Comisia Europeană suportă o treime din propriile cheltuieli de judecată.

⁽¹⁾ JO C 222, 20.6.2016.